

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 1Svk/23/2021
Identifikačné číslo spisu: 2019200263
Dátum vydania rozhodnutia: 23. júna 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Fečík
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:2019200263.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S.J.. M. XXXX/X, XXX XX B., právne zast. JUDr. Igor Horanský, advokát so sídlom E.F. Scherera 4803/2, 921 01 Piešťany, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Vajanského 2, 917 01 Trnava, v konaní o správnej žalobe na preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-00P2-2019/024931 zo dňa 04.07.2019, o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20S/143/2019 zo dňa 05.10.2021, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .
- II. Žiaden z účastníkov konania n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) uznesením sp. zn. 20S/143/2019 zo dňa 05.10.2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) v zmysle § 161 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu sp. zn. 20S/143/2019 zo dňa 22.10.2020, ktorým krajský súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka priznal žalobcovi ako úspešnému účastníkovi podľa § 175 ods. 2 SSP náhradu trov konania vo výške 369,74 eur pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 35,- eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 334,74 eur, ktorú sumu žalovanému uložil zaplatiť v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia k rukám zastupujúceho advokáta JUDr. Igora Horanského. Krajský súd v napadnutom uznesení vyhodnotil sťažnosť žalobcu proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 20S/143/2019 zo dňa 22.10.2020 ako nedôvodnú, pričom uviedol, že nemal žiadny dôvod priznať žalobcovi náhradu trov konania v rozpore s jeho jednoznačným spôsobom prejavenu vôľou vo vyššej ako uplatnenej sume.

2. Napadnuté uznesenie bolo doručené žalobcovi (k rukám jeho právneho zástupcu) a žalovanému dňa 06.10.2021.

3. Žalobca podal proti napadnutému uzneseniu dovolanie doručené krajskému súdu dňa 06.12.2021, v ktorom uviedol, že podáva dovolanie podľa § 419 až § 457 a § 357 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s § 154, § 155 ods. 1, § 153 a § 57 SSP. Žalobca namietal, že napriek skutočnosti, že krajský súd konštatoval, že procesný predpis neupravuje povinnosť účastníka konania uplatniť si nárok na náhradu trov konania a špecifikovať ich výšku, pričom § 175 ods. 1 SSP stanovuje, že o nároku na náhradu rozhodne súd aj bez návrhu, zamietol sťažnosť žalobcu poukazujúc na akési dispozičné právo účastníka konania, pričom však absolútne neuvádza, z akého ustanovenia či už SSP alebo CSP toto dispozičné právo vychádza. Žalobca označil rozhodnutie za zmätočné a nepreskúmateľné.

4. Žalobca vychádzajúc zo súdnej praxe, poukazujúc na komentár k CSP a SSP, uviedol, že súd určuje výšku trov konania podľa jednotlivých sadzieb stanovených osobitným predpisom s tým, že pri úkonoch právnej služby vychádza z obsahu spisu. Súd nie je viazaný vyčíslením (nesprávnym použitím ustanovenia vyhlášky), resp. iniciatívnym uplatnením si trov konania zo strany advokáta.

5. Žalobca ďalej v podaní uviedol, že § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Žalobca žiadal, aby súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“) začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu SR na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky odo dňa 01.08.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcu podľa ustanovení SSP, keďže dovolanie bolo podané už za jeho účinnosti a dospel k závery, že konanie o ňom treba zastaviť.

8. Podľa § 10 SSP na konanie a rozhodovanie v správnom súdnictve sú príslušné krajské sudy, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Podľa § 9 ods. 1 SSP konanie sa uskutočňuje na tom správnom súde, ktorý je vecne, miestne a kauzálne príslušný. Príslušnosť sa určuje podľa okolností existujúcich v čase začatia konania a trvá až do jeho skončenia.

10. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

11. Podľa § 99 písm. b) SSP správny súd konanie uznesením zastaví, ak zistil taký nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, a nebol dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1.

12. Podľa § 25 SSP ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v Civilnom sporovom poriadku, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva.

13. Podľa § 35 CSP o dovolaní rozhoduje najvyšší súd.

14. Podľa 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

15. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa štvrtej časti tretej hlavy CSP. Súčasne zo žiadneho ustanovenia SSP nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu správneho súdu. Z uvedeného plynie záver, že Najvyšší správny súd SR v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať (napr. uznesenie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1Sfk/19/2021 zo dňa 27.10.2021).

16. Súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1Sfk/19/2021 zo dňa 27.10.2021, v zmysle ktorého „prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je koncipovaná tak, že dovolanie je možné podať len v prípadoch, keď to zákon výslovne pripúšťa. Procesná právna úprava, ktorá upravuje správne súdne konanie sa v žiadnom zo svojich ustanovení nezmieňuje o dovolaní ako o mimoriadnom opravnom poriadku a taktiež neupravuje možnosť podať dovolanie proti rozhodnutiu správneho, resp. kasačného súdu. V zmysle prvej a druhej hlavy piatej časti Správneho súdneho poriadku sú mimoriadnymi opravnými prostriedkami v správnom súdnictve kasačná sťažnosť a žaloba na obnovu konania. Žiadny iný mimoriadny opravný prostriedok právna úprava neupravuje“.

17. Najvyšší správny súd SR si je vedomý subsidiárnej aplikácie CSP na konanie pred správnym súdom, avšak predmetná subsidiarita sa v zmysle § 25 SSP obmedzuje len na prvú a druhú časť CSP, pričom dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je upravený v jeho štvrtej časti.

18. V zmysle uvedeného je prípustnosť dovolania v správnom súdnictve vylúčená. Nepripustnosť dovolania je v danej veci pred Najvyšším správnym súdom SR prekážkou ďalšieho konania a má povahu neodstrániteľného nedostatku procesnej podmienky konania znemožňujúcej Najvyššiemu správnemu súdu SR vo veci meritórne konať a rozhodnúť.

19. Najvyšší správny súd SR preto zastavil konanie podľa § 99 písm. b) SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP, keďže nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť.

20. Najvyšší správny súd SR na záver poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“), napr. uznesenie sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo dňa 06.02.2010, v ktorom Ústavný súd SR akceptoval výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

21. Najvyšší správny súd SR si je zároveň vedomý nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 283/07 zo dňa 17.04.2008, ktorým Ústavný súd SR zrušil uznesenie Najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd SR však v uznesení sp. zn. IV. ÚS 169/2018 zo dňa 06.03.2018 poukázal na to, že závery, ktoré sú uvedené v náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 283/07 zo dňa 17.04.2008, sú ojedinelým vybočením z inak štandardnej judikatúry ústavného súdu a boli vo viacerých prípadoch prekonané novšou judikatúrou ústavného súdu (napr. II. ÚS 125/2011, IV. ÚS 81/2012, IV. ÚS 82/2012, IV. ÚS 83/2012, IV. ÚS 127/2012, IV. ÚS 596/2012, II. ÚS 657/2012), preto v súčasnosti nemožno tieto závery aplikovať v prerokúvanej veci.

22. Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. IV. ÚS 208/08 zo dňa 01.10.2009 vyslovil, že „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní“. Ústavný súd SR v predmetnom uznesení

vylúčil možnosť, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k „denegatio iustitiae“ teda k odmietnutiu spravodlivosti.

23. Podľa § 467 ods. 1 a ods. 4 SSP ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie. Ak kasačný súd rozhodne o zastavení konania, o odmietnutí kasačnej sťažnosti alebo postúpení veci, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania, ktoré predchádzalo zrušeniu rozhodnutia správneho súdu.

24. Podľa § 170 písm. b) SSP žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak konanie bolo zastavené.

25. O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší správny súd SR podľa § 467 ods. 1 a 4 SSP v spojení s § 170 písm. b) SSP per analogiam tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keďže konanie bolo zastavené.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.